

„Spíš nechápu, že ji nenapadlo dát mi předem vědět. Jednou, když byla nemocná, tak poslala ráno esemesku.“

„Nejspíš to nečekala? Jak mohla vědět, že bude zrovna dneska odpoledne v nemocnici? Máma třeba jednou přišla s historkou, že jí sousedka říkala o jedný holce z vedlejší ulice, která sebou prý zničehonic švihla na ulici. Nikdo nevěděl, co se stalo. Zavolali záchranku. Všichni z toho byli jako na trní, spekulovali, šířili pomluvy a bum,“ spráskl dlaně. „Pak se zjistilo, že byla těhotná a ani o tom ještě nevěděla.“

Olda se vyprávěním snažil vrátit Anet do nálady. Jen vzdychla a natáhla se vedle něho.

„Ještěže mám aspoň tebe,“ podívala se na Oldu a opřela hlavu o jeho rameno. Zhluboka se nadechl a na chvíli zavřel oči. Zůstali tak vedle sebe ležet v tichosti, dokud se Anet znenadání zase neposadila. „Zajdu za ní. Za Šafářovou. Třeba ji přemluví, nebo ještě líp, mohla by chodit k nám a dávat mi soukromý hodiny. Nebo já k ní. To je jedno. A ty půjdeš se mnou,“ obrátila se na překvapeného Oldu.

„Já, proč zase?“ chtěl protestovat.

„Protože tě potřebuju. Proto!“

Víkendová návštěva učitelky Šafářové vůbec neproběhla podle Anetinych představ. S Oldou se nakonec dozvěděli, že se s celou rodinou chystá přestěhovat pryč z Prahy. Do přírody. Na venkov. Anet od ní odcházela jako hromádka neštěstí. Ranní entuziasmus vzal rázem za své. Nová skutečnost znamenala jedině. Paní Šafářová se do hudební školy už nevrátí, a tím pádem ji nepřipraví k přijímačkám. S takovou alternativou nepočítala. Pomyslný obraz jejího perfektního světa znenadání dostával trhliny.

„Proč je to pro tebe taková katastrofa? Je to jen učitelka,“ nechápal Olda Anetinu zasmušilou náladu. Celou dobu se tvářila, jako by se blížil konec světa.

„Jen učitelka,“ ušklíbla se. Sama ve skutečnosti nevěděla, proč ji to tak zasáhlo. Bylo to jako náhlé vybočení ze zaběhnutých kolejí, z předem vytyčeného a do detailů promyšleného plánu. Paní Šafářová byla její jistota. Pevný bod, kolem kterého se vše točilo. Oldovi se to říkalo. Vůbec všem se to říkalo. Paní Šafářová ji učila hře na klavír od samého začátku. To díky ní byla nejlepší klavíristkou v ročníku, možná v celé hudební škole. Anet často z legrace říkala, že to ona si vybrala učitelku, a ne naopak.

Bylo to někdy v předškolní třídě ve školce, kdy k nim jednoho dopoledne zavítala. Společně s dětmi si nejprve zazpívala a nakonec se zeptala, kdo by chtěl umět hrát na hudební nástroj tak jako ona. V Anetině rodině neměli žádného muzikanta, máma jí nikdy nezpívala. Líbila se jí ale ona. Ta paní, která tak krásně zpívala a hrála na klavír. Byla jiná než učitelky ve školce. Jiná než její máma... Anetiny rodiče tehdy zaskočilo, když dostali z hudební školy e-mail, aby doprovodili dceru na první, seznamovací hodinu. „Ty o tom něco víš?“ podívala se na ni tenkrát máma nedůvěřivě. Kdyby nebyla Anet poblíž, zprávu by možná bez odezvy okamžitě smazala. Bylo to poprvé, kdy je dcera vlastní iniciativou překvapila. Do té doby byla spíš zakřiknuté dítě, stačilo ji někam postavit a ona na místě poslušně čekala. Nikdy se až na výjimky zbytečně nevztekala, nekřičela ani neodmlouvala. Až si její rodiče začínali myslet, že je s ní něco špatně, a vzali ji k dětské psychologce. Ta po jednom sezení s Anet udělala jasný závěr. Byla prostě hodné dítě. Její matce pak doporučila, ať si tohle období užije. Ubezpečila ji, že s pubertou se to s největší pravděpodobností zlomí. Nezlomilo. I v čerstvých osmnácti Anet nejraději trávila čas doma, zavřená